

Erna klapt met... Mathilde Bartels

"Rangen, standen en opleidingen zeggen me niets... het is de mens die er achter zit"

Wie bezoekerscentrum 'De Watersnip' zegt, zegt Mathilde Bartels. Zij stond mee aan de wieg van het bezoekerscentrum. De van Nederland afkomstige, flamboyante dame is als coördinator de spilfiguur tussen professionelen en vrijwilligers, tussen bezoekers en gidsen, tussen menselijkheid en starre regels.

1996

Vanuit de Stedelijke Adviesraad voor Leefmilieu Beringen, werd een werkgroep opgericht om een bezoekerscentrum op te starten. Mathilde, lid van de SAL, stelde zich kandidaat. Ze wist dat ze kon organiseren en plannen, want voor BERO (de voorganger van Natuurpunt Beringen) had ze al verschillende tentoonstellingen opgezet samen met Willy Vanlook. "Met mijn vragenlijst reisde ik, van het ene bezoekerscentrum naar het andere, door een groot

deel van Vlaanderen en Nederland. Overal sprak ik mensen aan over hun ervaring bij het oprichten van een bezoekerscentrum en vooral over de problemen en valkuilen die ze waren tegengekomen. Informatie die ons bij het ontwikkelen van 'De Watersnip' goed van pas kwam. Naast het mee ontwikkelen van de werking van 'De Watersnip' en van de permanente tentoonstelling bracht mijn creativiteit me tot maken van tekeningen voor de voedselpiramide. In mei 1997 opende 'De Watersnip' zijn deuren. Ik voelde het centrum zo'n beetje een stukje van mezelf. Eigenlijk is dat nog altijd zo."

Natuur van kindsbeen af...

"We woonden op een boerderij met heel wat dieren. Als opgroeiend kind op de boerenbuiten, speelde ik ganse dagen in de bossen. Op school deed ik mee aan het bouwen van hutten en graven van ondergrondse holen. Nog altijd ben ik liever buiten bezig dan binnen."

"Mijn vader was ook jager. Als voorzitter van de jagersvereniging was hij medeoprichter van het jachtexamen in Nederland. Hij nam me soms mee op drijfjacht. Wanneer ik een konijn of haas zag moest ik luid 'Partout' roepen, zodat de jagers de dieren konden situeren. 'Tiro' was het woord voor opvliegend wild. Wat mijn vader nooit is te weten gekomen, is dat ik me stilhield wanneer ik dieren zag. En regelmatig vals alarm gaf. Door mijn toedoen zijn er heel wat wilde dieren kunnen ontsnappen (lacht)."

Natuur in België leren kennen...

We schrijven 1985 "Enkele leden van BERO – waaronder Jos Jaspers- brachten een voordracht voor het oudercomité van de Stedelijke Basisschool van Koersel. Zo leerde ik BERO kennen en werd ik lid. Kort nadien vierde BERO een jubileum aan de, toen nog, zwemvijver. Paarden sleepten bomen en Jeanke Verslegers stelde zijn oude huisjes op in een diorama 'echte' natuur. Het was één groot feest wat me steeds is bijgebleven. Ik dacht: dit is een leuke vereniging!"

Als vrijwilliger een manusje-van-alles...

"De beheerwerken zoals het vroeger gebeurde vond ik hartstikke leuk. Zoals het plaggen op het militair domein om een goeie biotoop te verkrijgen voor het klokjesgentiaan en gentiaanblauwtje. En wat dan superleuk was is dat Willy Cools bij het uitrusten, uitleg gaf over het waarom we 'HET' allemaal deden."

"Bij het peilen van grondwater stapte ik in het elsenbroekbos iets te stoer. Té stoer want op een gegeven moment zakte ik weg in het veen. Gelukkig was er Mon, die me redde. Spijtig genoeg laat mijn onderstel het nu niet meer toe om op het terrein te werken."

Voor haar dochters en kleindochter zet Mathilde alles opzij...

"Mijn dochters zijn als vriendinnen voor mij. Ik nam hen vroeger overal mee naartoe, maar de natuurvirus is niet echt tot hen doorgedrongen. Mijn kleindochter van vier geniet enorm van de natuur. Zij kan eindeloos kijken naar bijv. een lieveheersbeestje. Ze schept visjes uit de vijver en dan zegt ze: "Kijk omie, er zitten babyvisjes bij". Samen knutselen we kunstwerkjes met natuurlijke materialen. Hier kan ik zo van genieten."

Volgens Mathilde zou er zonder Natuurpunt Beringen heel wat minder en minder mooie natuur zijn in Beringen. Natuurpunt Beringen is voor haar niet enkel een vereniging die zich inzet voor Natuur en een goeie leefomgeving. Minstens even belangrijk is de persoonlijke vriendschapsbanden die de vereniging schept omdat je allemaal hetzelfde doel nastreeft.

Mathilde Bartels... een bezige bij, die zich meer dan full-time inzet voor het bezoekerscentrum, voor onze vereniging en voor de Beringse natuur.

Erna Aerts